

Mitfordské roky

JAN KARONOVÁ

Svetlo v okne

Mitfordské roky • 2

Mitfordské roky • 2

Svetlo *v okne*

JAN KARONOVÁ

i527net
vydavatelstvo

Copyright © 1995 by Jan Karon

A Light in the Window

All rights reserved.

Dizajn obálky © Jana Nemcová

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

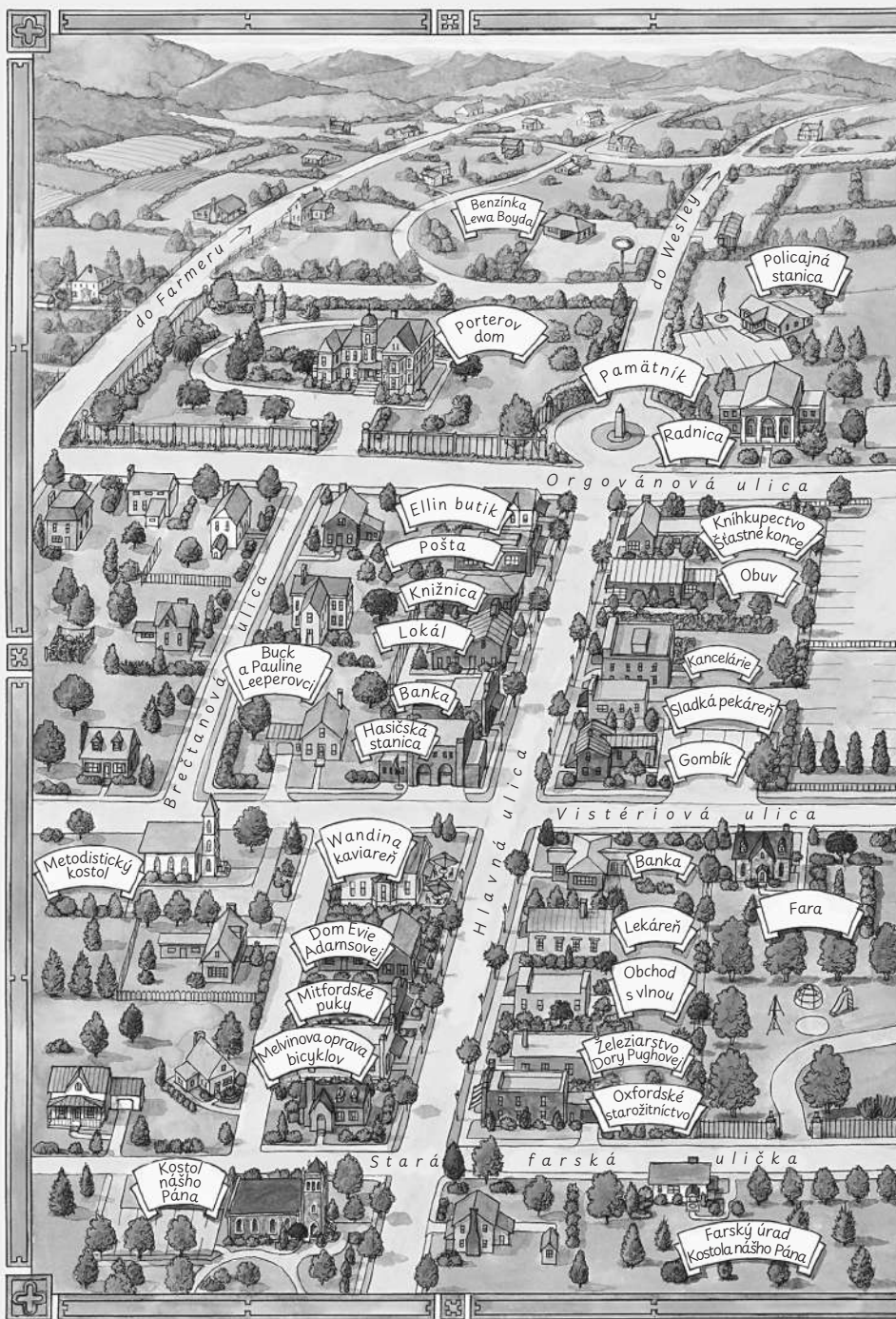
Preklad © Jana Hlatká

Copyright © i527.net, s. r. o., 2026

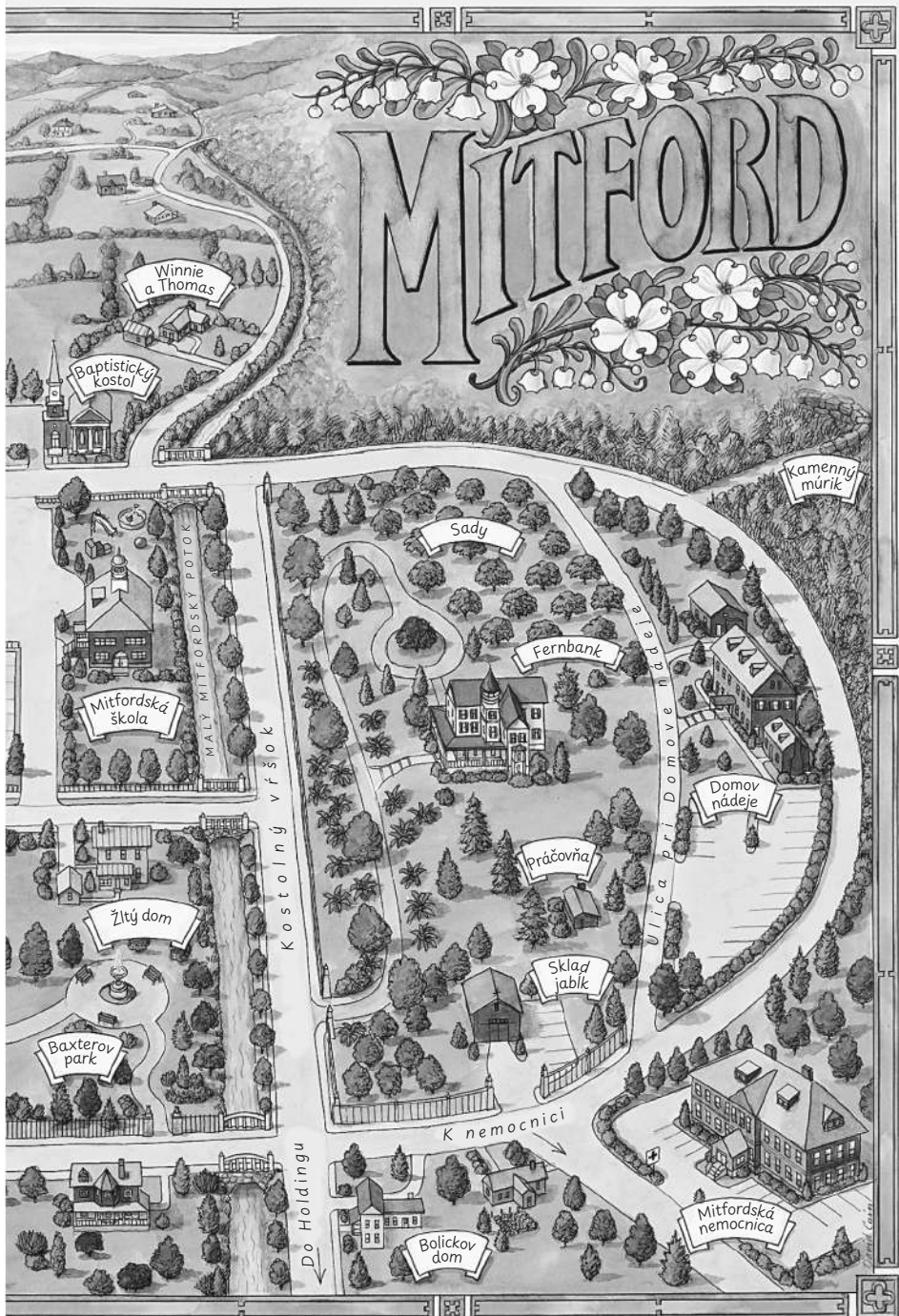
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-222-7

*Mojej mame, Wande Setzerovej,
mojej povzbudzovačke*

MITFORD

Obsah

	Podakovanie	11
JEDEN	Blízke stretnutia	13
DVA	Stratený	54
TRI	Nájdenný	79
ŠTYRI	Banánové sendviče	112
PÄŤ	Kalamita	143
ŠEŠŤ	Miesto vody ľad	170
SEDEM	Viac než hudba	191
OSEM	Uchovávanie svetla	217
DEVÄŤ	Život ide ďalej	240
DESAŤ	Rodina	265
JEDENÁŠŤ	Meg	288

DVANÁSTĚ	Viera, nie pocit	313
TRINÁSTĚ	Mlynské kamene	337
ŠTRNÁSTĚ	Opäť doma	358
PÄTNÁSTĚ	Pani Jar	378
ŠESTNÁSTĚ	Na dne	396
SEDEMNÁSTĚ	Porušenie pravidiel	409
OSEMNÁSTĚ	Strop	429
DEVÄTNÁSTĚ	Hasta la vista	447
DVADSAŤ	Jún	463
DVADSAŤJEDEN	Poznanie	488

Pod'akovanie

Ďakujem Buckovi Waddellovi; Deraldovi Westovi; Murrayovi Whisnantovi; Joyce Alexanderovej; mitfordskému lekárovi, doktorovi Bunkymu Davantovi; mitfordskému právnikovi Tonymu DiSantimu; môjmu editorovi Daveovi Tohtovi; môjmu bratovi a priateľovi Barrymu Setzerovi; mojej sestre a komplicke Brende Furmanovej; bratovi Randymu Setzerovi, ktorý mi daroval košelu na písanie; otcovi Jackovi Podsiadlovi; Gine a Allanovi Moreheadovcom; Laure Wattsovej; The Singing Boys of Beacon; a všetkým kníhkupcom, ktorých nadšenie pre Mitford si veľmi vážim. Ďakujem aj svojim čitateľom, ktorým s láskou ponúkam malé mesto s veľkou rodinou, ktoré si môžete celé prisvojiť.

JEDEN

Blízke stretnutia

Človek by nemal vážne premýšľať, keď prechádza cez cestu, povedal raz.

Červenú dodávku si všimol, až keď už bol takmer pri nej. Auto sa na neho rútilo obrovskou rýchlosťou a on v šoku prudko odskočil späť k obrubníku. Dopadol priamo na zadok. A kým auto s pískaním pneumatík rezalo zákrutu, podarilo sa mu letmo zazrieť vodiča – telefonoval.

„Otec Tim! Ste v poriadku?“

Winnie Iveyová sa tvárila tak nešťastne, až nadobudol istotu, že je vážne zranený. Nechal ju, aby mu pomohla vstať; v mieste, ktorým dopadol na obrubník, pocítil tupú bolesť.

Winniina široká tvár horela hnevom. „Ten šialenec! Prepánajána, čo to bolo za blázna?“

„Neviem. Možno som blázon ja, že som sa nepozeral, kam kráčam,“ zasmial sa chabo.

„To rozhodne nie! Videla som svetlo na semafore, stále bola oranžová, mali ste dosť času prejsť. A zrazu sa na vás rúti táto dodávka ako nákladný vlak a niekto v nej si len tak telefonuje!“

Obrátila sa k malému davu, ktorý vybehol z Bistra. „Telefón v aute!“ zvolala s odporom. „Verili by ste tomu? Mala som si zapísať jeho značku.“

„Ďakujem, Winnie.“ Položil ruku na pevné plecia majiteľky pekárne. „Máte mimoriadny talent byť v správnom čase na správnom mieste.“

Percy Mosely, majiteľ Bistra, vybehol von s obracačkou v ruke. „Na vašom mieste by som poprosil dobrého Pána Boha, aby toho chlapa kopol do zadku tak, že skončí vo Wesley. Z vašej omelety je obyčajná praženica.“

Farár si potľapkal po vreckách, nahmatal ťažký kľúč od fary a skontroloval peňaženku. Všetko bolo na svojom mieste. „Nič sa nestalo,“ ubezpečil priateľov. Tento incident bol skrátka len poľutovaniahodným dramatickým spôsobom, ako začať prvý týždeň po návrate z Írska.

Hoci strávil leto v Sligu, po návrate zistil, že o leto v Mitforde napokon vôbec neprišiel. Ruže mu stále kvitli, tráva pod sieťou obecných postrekovačov bola krásne zamatová a farníci mu na verande stále nechávali košíky s paradajkami. Keď kráčal po chodníku k fare, začul z garáže mohutné štekание. Bolo to privítanie, ktoré mu chýbalo každúcky jeden deň počas jeho pobytu za veľkou mláskou.

Odkedy sa pred necelým týždňom vrátil domov, každé ráno sa prebúdzal na to, ako Barnabáš stojí pri posteľi a vážne naňho hľadí. Otázka v očiach jeho spoločníka, kríženca bouviera a ovčiarskeho psa, bola prostá: *Si doma nadobro, alebo ma zas opustíš?*

Prešiel cez kuchyňu a otvoril dvere do garáže. Barnabáš, ktorý počas jeho neprítomnosti zmohutnel ako medveď, sa naňho s radosťou vrhol. Predné laby vyložil farárovi na ramená a tak žalosťne sa mu zadíval do očí, až sa mu v okamihu zahmlili okuliare.

„No tak, no tak. Už stačilo!“

Barnabáš odskočil, chvíľu tancoval na zadných nohách a potom sa vyrútil vpred, aby farárovi dôkladne olízal tvár a ľavé ucho mu zaliala poriadna dávka slín.

Obet sa stiahla k zaparkovanému autu a laktom narazila na kapotu. „Spievajte a hrajte vo svojom srdci,“ recitoval nahlas žalm, „za všetko vždy vzdávajte vďaky Otcovi!“

Barnabáš si okamžite sadol a uprene sa na neho pozeral. Chvostom pri tom zametal podlahu garáže.

Tento pes bol podľa všetkého jediný živý tvor, na ktorého platilo slovo Písma bez výnimky. Bol to úkaz, o ktorom Walter rozprával po celom írskom West Country.

„Dáme si maškrtu, parták. A ty,“ prihovoril sa Dooleyho králikovi Jackovi, „ty dostaneš cviklovú vňať.“ Belgický obor naňho hľadel očami farby rašeliny.

V dome bolo ticho. Puny dnes nemala pracovný deň a Dooley bol na futbalovom tréningu. Chlapec mu hrozne chýbal; stále dokola si čítal tú jedinou naškriabanú správu, ktorú od neho za tie dva dlhé mesiace dostal:

*Mám sa dobre. Barnabuš sa má dobre.
Jazdím na tom koňovi, až sa z neho praší.*

Chýbala mu aj stará fara so svojím hlukom i tichom, slnkom aj tieňom. Nikdy predtým vo svojom farárskom živote nenašiel domov, ktorý by bol taký prívetivý a pohodlný – domov, ktorý mu pripadal skôr ako priateľ.

Vzápätí si na linke všimol tú vec. Bol na nej modrý pekáč, poznávacie znamenie Edith Malloryovej.

Toho sa obával.

Emma mu do Sliga napísala, že Pat Mallory zomrel krátko po tom, čo odišiel do Írska. Infarkt. Bez varovania. Pat vraj pocítil prudkú bolesť v hrudi, posadil sa na horný schod pred spálňou a po tom, čo skončil v sede, sa zrútil k päte schodiska, kde ho tesne pred večerou našla gazdiná, ktorá u Malloryovcov slúžila už tridsať rokov.

„Ach, pán Mallory,“ povedala vraj vtedy, „toto ste nemali robiť. Dnes máme lazane.“

Ako tam tak sedel na statku vo výklenku okna a čítal Emmin päťstranový list, vedel, že po jeho návrate nebude Edith Malloryová strácať čas.

Už dávno pred Patovou smrťou ho veľmi vyvádzať z miery, keď mu do ruky vložila tú svoju alebo mu prstami prešla po ramene. V istom momente naňho počas kázni začala žmurkať, čo ho rozptyľovalo do takej miery, že sa vrátil k svojmu starému zvyku – kázal ponad hlavy veriacich. Doslova.

Doteraz sa jej náhodným pasciam vyhýbal, no raz sa mu snívalo, že je s ňou zamknutý v šatni vo vestibule kostola, zúfalo búcha na dvere a prosí kostolníka, aby ho pustil von.

Teraz bol Pat, tá dobrá duša, v chladnom hrobe a Edithin pekáč stál na jeho kuchynskej linke.

Zapekané jedlá! Ich zvodná sila sa na mužov viery používala už dlho, často s úspešným výsledkom pre kuchárku.

Bolo to gesto, ktoré sa v prvej chvíli nedalo považovať za nič iné než za úprimnú dobrú vôľu. No len čo človek zjedol a vychválil prvé jedlo, vzápätí prišlo ďalšie, až kým slobodný kaplán neskončil ako ženatý a rozvedený diakon ani netušil, čo sa vlastne stalo.

V reči jedla existovali rôzne druhy zapekaných pokrmov. Väčšina slúžila na potešenie chorých alebo povzbudenie sklúčených. No iné boli podľa jeho dlhoročných skúseností také plné zvodov a inotajov, že prestali byť „brokolicovo-syrovým potešením“ určeným pre žalúdok a stali sa šípmi mieriacími priamo do srdca.

V každom prípade tu bol vždy problém, čo s riadom. Slušní ľudia ho vracali plný niečoho iného. Čo znamenalo, že osoba, ktorej ste ho vrátili, bola v určitom bode povinná dať vám niečo iné pod zub, a to všetko vytváralo nepredstaviteľne únavný kolobeh.

Od duchovných sa, samozrejme, nikdy nevyžadovalo, aby nádobu pred vrátením naplnili, ale tak či onak, vrátiť ju musel. A v tom bol, celkom nepochybne, ten háčik.

Priblížil sa k nevítanému prekvapeniu, akoby v ňom bol stočený had. Jeho poďakovanie, ktoré zajtra pošle po Puny, bude stručné a vecné:

*Drabá Edith,
ste stále jednou z najlepších kuchárov v okrese.
(To nebola lož; bola to nepopierateľná pravda.)
Váš prístup k (doplniť, doplniť) prevyšuje
už len vaša láskavosť. Veľká vďaka.
V Jeho pokoji, otec Tím.*

Hotovo.

Nadvihol pokrievku. Okamžite sa mu začali zbiehať sli-ny a srdce mu trošku poskočilo od radosti.

Zapekaná krabia zmes! Jedno z jeho najobľúbenejších jedál. S úžasom hľadel na tucet nadýchaných domácich bochníčkov tróniacich na lôžku z čerstvého krabieho mäsa a voňavej omáčky.

Možno, pomyslel si v náhlom zápale, by bolo vhodné Edith Malloryovej zavolať práve v tejto chvíli a vyjadriť svoju vďaku.

Keď sa načiahol za telefónom, uvedomil si, čo robí – vkladá nohu priamo do pasce.

Rýchlo pekáč znovu zakryl. „Vidíš?“ zamrmľal temne. „Takto sa to stáva.“

Pokiaľ ide o jedlo, človek sa musí mať neustále na pozore.

„Edith Malloryová vás chce definitívne dostať do chomúta,“ vyhlásila Emma.

Kým neprišla táto nevhodná poznámka, v malej kancelárii vládol hlboký pokoj. Okná boli otvorené a dnu prenikal ranný vzduch plný vtáčieho spevu. Poznámky ku kázni mu pribúdali svižným tempom a užíval si známe pohodlie svojho starého otočného kresla. „A čo má toto, prosím vás, znamenať?“

Jeho sekretárka na polovičný úväzok vzhliadla od účtovnej knihy. „Znamená to, že vám poriadne zavarí.“

Nepáčili sa mu jej slová. „Mám šesťdesiatjeden rokov a som starý mládenec. Prečo by ma niekto chcel... prečo by niekto... je to nemysliteľné,“ vyhlásil stroho.

„Viem, že na to stále myslí. Okrem toho, spomeňte si na otca Appela, ktorý sa oženil, keď mal šesťdesiatpäť, hneď ako mu nabehol dôchodok. A ten diakon, ktorý mal päťdesiatdeväť a vzal si tú ryšavku, čo vo Wesley vlastnila taxikársku firmu? Potom tu bol ten obchodný cestujúci, čo pracoval v Gombíku...“

„Ušetríte ma detailov,“ povedal úsečne, otvoril zásuvku a hľadal korekčnú pásku.

Emma sa naňho pozrela ponad okuliare. „Len na to pamätajte,“ zamrmľala.

„Na čo mám pamätať?“

„Že kto je dopredu pripravený, je varovaný.“

„Nie, Emma. Kto je dopredu varovaný, je pripravený.“

„Dokelu. Nikdy to nepoviem správne. Ale byť vami, radšej sa prikrčím, keď bude na dohľad.“

Krčím sa uždy, keď ju vidím prichádzať, už dvanásť rokov, pomyslel si.

„Jedna vec hovorí v jej prospech,“ pokračovala Emma a zapísala ďalší šek, „je to skvelá hostiteľka. Ako ste iste zisťovali pri svojich posedeniach, farár to potrebuje. Z toho, čo som zažila, niektoré manželky kazateľov neurobia ani polovicu z toho, čo ona. Samozrejme, ak sa k niečomu schyľuje s vašou susedkou – a Boh vie, že v to dúfam –, mali by ste jej skrátka dať pekný zásnubný prsteň. Potom by sa Edith musela zamerať na niekoho iného.“

„Emma,“ povedal a strhol kryt z písacieho stroja, „končne som chytil niť pri najdôležitejšej kázni, akú som za posledný rok písal...“

„Len mi potom nehovorte, že som vás nevarovala,“ odvetila a stisla pery tým spôsobom, ktorý priam neznášal.

Na poludnie sa vo dverách objavil Ron Malcolm v červej šiltovke a v čižmách pokrytých zaschnutým blatom.

Dvojmesačná neprítomnosť dodala každému, koho farár poznal – a vlastne aj celému Mitfordu – novú, priam dojímavú realnosť. Nikdy predtým si nevšimol, že Ron Malcolm pôsobí dojemom prekypujúcej vitality. No možno práve práca tohto stavbára na dôchodku na projekte domova dôchodcov mu vliala farbu do tváre a dodala očiam ten jas.

„Tak, otče, už to fičí, už to ide. Jacobs k nám poslal svojho stavbyvedúceho. Dnes mu na stavenisku inštalujú

unimobunku.“ S veľkým pohnutím potriasol farárovi rukou.

„Nemôžem uveriť tomu, že sa to konečne deje.“

„Päť miliónov babiek!“ vyhrkol Ron. „Tento domov dôchodcov je tá najväčšia vec, čo sa tu udiala od stavby tej nábytkárskej fabriky vo Wesley. Už ste stretli Leepera?“

„Leepera?“

„Bucka Leepera. Stavbyvedúceho. Rozprávali sme sa o ňom, kým ste odišli do Írska. Povedal, že sa skúsi zastaviť u vás v kancelárii.“

„Ešte som ho nestretol. Zájdem sa tam pozrieť, možno v stredu popoludní.“

Ron sa posadil na lavicu pre návštevy a sňal si šiltovku. „Je tu Emma?“

„Išla na poštu.“

„Myslím, že bude fér, ak s vami o Buckovi Leeperovi budem hovoriť na rovinu. Pred pár mesiacmi som vám vravel, že je to tvrdá nátura, grobian. Viem, že o vás sa báť nemusím, ale on je ten typ, pri ktorom by aj svätý stratil trpezlivosť.“

„Aha.“

„Jeho otec bol Fane Leeper. To bola prezývka od slova profánny. Volali ho tak preto, lebo jeden kazateľ raz vyhlásil, že je to ten najbezbožnejší – najprofánnejší – človek, akého kedy stretol. Zároveň to bol ten najlepší stavbyvedúci na celom východnom pobreží. Vďaka nemu traja dodávatelia rozprávkoivo zbohatli, no potom ho dostal alkohol, ako sa hovorí. Musíte vedieť, že Buck je presne ako jeho otec. Od neho sa naučil remeslo, ale aj nadávať a piť. A jediný spôsob, ako sa vymaniť z tieňa svojho otca, bolo tromfnúť ho vo všetkých troch kategóriách.“

Ron sa odmlčal, akoby chcel nechať tú informáciu doznieť.

„Buck je na tejto stavbe preto, lebo nám ušetrí peniaze – a kopec starostí. Dokončí to načas a dodrží rozpočet, na to sa môžete spoľahnúť. Z úcty k vám, otče, som s Jacobsom hovoril o tom, aby nám poslali niekoho iného, ale na projekt takéhoto rozsahu nepošlú nikoho iného, len Bucka.“ Vstal a zapol si bundu. „Pravdepodobne za to budeme Jacobsa nenávidieť, ale kým to skončí, budeme mu ešte vďační.“

„Dôverujem vášmu úsudku.“

Ron otvoril dvere a s klobúkom v ruke cúval von. „Možno pôsobíte, že máte mäkké srdce, otče, ale raz či dvakrát som vás videl v akcii a viem, že Bucka zvládnete. Len mu nechajte voľnú ruku.“

Farár sa zahľadel von na javor cez cestu, ktorý od včera chytil nádych hrdze. „Nedokážem si predstaviť, že by pán Leeper predstavoval nejaký problém,“ povedal.

„Timothy?“

Bola to Cynthia, jeho susedka; nakúkala cez sieťkové dvere kuchyne a dlane si pritískala k tvári. Mala na sebe bielu blúzku, modrú džínsovú sukňu a vo svetlých vlasoch uviazanú šatku.

„Vyzeráš ako Heidi!“ zhíkol. Hoci priznala, že má niečo po päťdesiatke, boli chvíle, keď vyzerala ako dievčatko. Opäť ho prekvapilo, ako inak vníma ľudí – sviežejšie, živšie –, akoby len nedávno vstal z mŕtvych.

Prešla popri ňom a vo vzduchu zacítil jemnú vôňu vis-térie. „Povedal si, aby som vymyslela niečo, čím oslávime tvoj návrat.“

Prešla k sporáku a nadvihla pokrievku na hrnci s polievkou, ktorú práve varil.

„Mňam,“ povedala, keď vdýchl jej vôňu. Potom sa k nemu otočila a usmiala sa. Oči mala ako záfiery, dymové

a hlboké, s tým takmer fialovým odtieňom, ktorý ho vždy vyviedol z miery.

„A... už si o tom premýšľala?“ spýtal sa a trpol, aby mu nepreskočil hlas.

„Hovorí sa, že aj steny majú uši. Radšej ti to pošepkám.“

Úplne zabudol, ako ľahko a prirodzene mu padne do náručia.

Na zasadnutie mestskej rady sa mu v ten večer absolútne nechcelo ísť. Po dvoch mesiacoch mimo domova takmer netušil, čo sa deje. Navyše sa stále cítil unavený z letu a z časového posunu, a tak podchvíľou rázne potriasal hlavou v nádeji, že si ju vyčistí. Predsa len pôjde; možno sa opäť dostane do obrazu a, úprimne povedané, bol zvedavý, prečo starostka Esther Cunninghamová zvolala neoficiálne stretnutie a prečo sa ho to týka.

„Nejedzte,“ prikázala mu Esther do telefónu. „Ray nesie z domu fazuľu, šalát a rebierka. Varil celý deň.“

„Aleluja,“ s úľavou si vydýchol.

V starostkinej kancelárii vládol čulý ruch. Ray práve vykladal večeru na obrovský písací stôl. Na jeho opačnom konci na všetko dohliadali fotky ich dvadsiatich troch vnúchat.

„Starostka,“ ozval sa Leonard Bostick, „hrozná škoda, že neviete variť tak dobre ako Ray.“

„Mám na práci lepšie veci,“ odsekla. „Varila som štyridsať rokov. Teraz je rad na ňom.“

Ray sa uškrnul. „Len im daj, miláčik.“

„Óóó!“ zvolal Paul Hartley. „Fajnové rebierka! Podťe sem, otče, a pomodlite sa.“

„Všetci sem!“ zavolala starostka na skupinku postávajúcú na chodbe. „Je čas na modlitbu pred jedlom!“

Esther Cunninghamová vystrela ruky a skupinka utvorila kruh.

„Náš Pane,“ začal farár, „sme vďační za dar priateľov a blížnych a za tých, ktorí sú ochotní priložiť ruku k dielu pre blaho tohto miesta. Ďakujeme ti za pokoj nášho mestečka a za tvoju milosť vykonávať prácu, ktorá nás čaká. Ďakujeme ti aj za toto jedlo a prosíme o osobitné požehnanie pre toho, kto ho pripravil. V mene Ježiš.“

„Amen!“ zborovo odpovedalo zhromaždenie.

Starostka sa postavila do radu prvá. „Tebe sa veru požehnania dostane, neboj sa,“ povedala manželovi. „Pozri sa na tú omáčku! Zase si to dokázal, zlatko moje.“

Ray žmurkol na farára. *Šťastnejšieho človeka som hádam nevidel*, pomyslel si farár.

„Ako je na tom vaša cukrovka, otče?“

„Obávam sa, že to, čo ste v tom hrnci namiešali, je na nešťastie na moju cukrovku príliš,“ odvetil s lútosťou.

„Tak si doprajte aspoň dvojité porciu môjho šalátu,“ povedal Ray a naložil mu na tanier poriadnu kopu.

„Viete, o čom sa tu ideme baviť,“ začala starostka.

Všetci prikývli, okrem farára.

„Nechcem, aby sa to riešilo na zasadnutí mesta, a tiež nechcem, aby sa o tom oficiálne hlasovalo, vetovalo alebo sa do toho inak rýpalo. Jednoducho tu dnes večer nájdeme zhodu ako rodina a tak to aj zostane.“

Pozrela sa im do tváří a naklonila sa dopredu. „Jasné?“

Linder Hayes, tenký ako tyčka, sa pomaly postavil. Ruky si opatrne založil za chrbát, pozrel si na topánky a odkašľal si.

„Už je to tu,“ poznamenal Joe Ivey a drgol do farára.

„Vaša ctihodnosť,“ začal Linder.

„Nemusíte ma oslovovať ‚vaša ctihodnosť‘. Toto je neo-ficiálne stretnutie.“

„Vaša ctihodnosť,“ zopakoval Linder, ktorý bol právnik a potrpel si na formality, „rád by som hovoril v mene obchodníkov tohto mesta, ktorí sa musia živiť z každodenného chodu vecí. Nuž, vieme, že stará žena vyobliekaná v párty klobúčikoch a gumákoch, ktorá riadi dopravu pri pamätníku, nie je práve vábny pohľad pre turistov, ktorí sa sem začnú hrnúť najmä teraz, keď sa blíži sezóna farebného lístia.“

Hovoríte, že je neškodná, ale o to v skutočnosti nejde. S tým jej povestným krivým zubom a starými vojenskými vyznamenaniami... pomyslite si, ako by to vyzeralo, keby sa zrazu vynorila z hmly a mávala na autá. Vyhnala by odtiaľto turistov tak rýchlo, až by sa vám z toho hlava zatočila.“

„Len nech si idú,“ odsekla starostka podráždene.

„Pani starostka, s tými turistami bojujeme už roky. Všetci sme vám ustúpili, aby ste mali dosť priestoru robiť si svoju prácu, a vy ste si ju robili. Verne ste bránili to, čo je dobré a správne pre toto mesto, bránili ste plieneniu a vykorisťovaniu zo strany nezmyselného a bezhlavého stavebného rastu. Ale...“ Linder sa na dlho odmlčal a poobzeral sa po miestnosti. „Dve ocenenia za vzorovú obec našim obchodníkom nenahradia hotovosť. Tá stará žena spôsobí, že deti spustia krik a dospelí chlapi stiahnu chvost a dajú sa na útek. Mňa turistický ruch neživí, ale moju ženu áno – a mimochodom, aj polovicu vašich vnúčat.“

„Už sme v tom až po uši,“ zamrmal Joe Ivey. „Mal som si vziať spacák a deku.“

„Linder,“ povedala Esther Cunninghamová, „sádnite si a ulavte svojim nohám.“

„Vaša ctihodnosť...“

„Ďakujem, Linder,“ prerušila ho starostka a zvažovala každé slovo.

Linder na moment zaváhal, ako list zachytený vo vánku. Potom sa posadil.

„Bola by som rada, aby sme sa pozreli na pár vecí, kým otvoríme krátku diskusiu,“ povedala starostka. „Najprv sa pozrime na môj program. V ňom neexistuje nič také ako stredná cesta, ľavá alebo pravá strana. Je to len jeden priamy program. Bodka. Joe, prečo nám nepripomenieš, čo je to za program?“

Joe vstal. „Mitford sa stará o svojich!“ opäť si sadol, celý červený od pýchy.

„Mitford... sa... stará... o... svojich. To je môj program už štrnásť rokov, a kým budem starostkou, aj ním ostane. Bod číslo jeden: Pani Rose Watsonová môže mať krivý zub a môže byť bláznivá, ale je naša. Bod číslo dva: Na základe toho sa o ňu postaráme.

Bod číslo tri: Riadenie dopravy pri pamätníku je to najlepšie, čo sa jej stalo od čias, keď bola malé dievčatko a bola rovnako normálna ako vy alebo ja. Strýko Billy hovorí, že teraz spí ako bábätko, namiesto toho, aby sa celú noc túlala po tom starom dome, a dokonca je k nemu stále milá. Riadenie dopravy je pre ňu skutočná zodpovednosť. Je na to hrdá.“

„Robí to fakt dobre,“ ozvala sa Ernestine Ivoryová, ktorá pri zvuku vlastného hlasu sčervenala ako cvikla.

„Čo si povedala, Ernestine?“ spýtala sa starostka.

„Slečna Rose naozaj skvele riadi dopravu. Teda, to je len môj názor...“

„To je váš názor a názor množstva ďalších ľudí, ktorí si myslia to isté. Je to profesionálka. Absolútne netuším, kde sa to naučila.“

„Navrhujem teda toto a prosím vás, aby ste to v sebe poctivo zvážili. Každý deň od dvanástej do jednej doprava

utíchnu, lebo Mitford obeduje. Žalúdok mi začne vyhrávať presne v tom čase, tak ako aj vám ostatným. Navrhujem, aby sme slečnu Rose nechali riadiť dopravu päť dní v týždni od dvanástej do jednej. Vtedy prejde akurát tolko áut, aby bola šťastná.“

„No a, Linder, musím vám uznať tie párty klobúčiky a smiešne šaty, preto navrhujem, aby sme jej dali uniformu. Tmavomodrú čiapku, sukňu a sako z mojich starých čias u námorníctva. Padne jej ako uliata. Bola som vtedy chudá ako prútik, však, drahý?“

Ray ukázal starostke palec hore.

„Ernestine, chcem, aby si išla ráno o desiatej so mnou a pomohla mi ju obliecť. A Joe, čo keby ste jej urobili pekný zostrih? Privedieme ju k vám do holičstva okolo jedenástej.“

„Rád to urobím,“ odvetil Joe.

„Otče, bola by som rada, keby ste si toto vzali za svoje a modlili sa za to.“

„Máte moje slovo,“ odvetil farár.

„A Linder, skutočne si vážim, ako vám na srdci ležia naši obchodníci. Boh vie, že to niekto robiť musí. Nejaké otázky?“

Skôr než by niekto stihol zareagovať, starostka buchla po stole kladivkom. „Zasadnutie je skončené. Kto je za, nech povie áno.“

„Vážne, Joe,“ hovoril farár cestou domov Joeovi Ivey-mu, „po stretnutí s Esther Cunninghamovou mám vždy pocit, akoby ma prešiel parný valec.“

Z Dooleyho je úplne iný chlapec, napísala mu Marge tesne predtým, než odišiel z Írska. Keď si to prečítal, zovrelo mu srdce. Toho starého Dooleyho si už stihol obľúbiť.

Naozaj sa učí hovoriť poriadne po anglicky, písala mu priateľka z farmy Meadowgate. Len počkaj, budeš nadšený.

Nemohol povedať, že by bol práve nadšený, keď svojho dvanásťročného zverenca znova uvidel. Po prvé, ten nezbedný prameň vlasov, ten večný „kohút“, zázračne zmizol. Keď v júli odchádzal do Sliga, trčal mu z hlavy ako skamenený gejzír; teraz tam jednoducho nebol a Timovi, úprimne povedané, chýbal. Potom si všimol, že Dooleymu akosi blednú pehy, a to ho mrzelo obzvlášť.

Našiel v chlapcovi aj novú rozhodnosť, ktorú predtým zahliadol len letmo, nehovoriac o tom, že po sebe zatváral kečup aj majonézu. Ako sa mohlo za dva krátke mesiace udiat toľko zmien?

„Odmietam za to brať zásluhu,“ povedala mu Marge do telefónu prvý deň po jeho návrate. „Sú to tie základy, ktoré si v ňom už predtým mravčou prácou položil, len poriadne pohnojené kravským hnojom a čerstvým vzduchom. Minulý víkend pomáhal Halovi pri pôrode žriebäta, čo na jeho sebavedomie zapôsobilo ako poriadna dávka hnojiva. A navyše, s ťažkým srdcom ti musím oznámiť, že Rebecca Jane urobila svoj prvý krok smerom ku... hádaj komu? K strýkovi Doolsovi!“

Ja som sadil, Apollo polieval, ale vzrast dal Boh, dumal farár, keď sa po zasadnutí mestskej rady blížil k fare. Joe Ivey mu ponúkol „za kalíšok koňaku“, ak by mal chuť ísť hore, ale odmietol. Už sa nevedel dočkať, kedy bude doma a vkĺzne do svojho starého vínovočerveného župana, ktorý mu v Írsku tak veľmi chýbal.

Po rýchlej zastávke s Barnabášom pri živom plote v Baxterovom parku vzal zo skrinky fľašu minerálky a obaja vyšli hore schodmi.

„Dooley!“

„Prosím?“

Prosím?

Prešiel chodbou k chlapcovej izbe a našiel ho, ako sedí opretý o čelo postele, číta si a neprítomne sa škrabe na palci na nohe. Izba pôsobila nezvyčajne upratane.

„Ako to ide?“

Dooley zdvihol hlavu. „Skvele.“

„Paráda.“

Stál vo dverách a cítil takú tú rozpačitú radosť. „Čo to čítaš?“

„Základy veterinárnej medicíny.“

„Aha.“

„Vidíte toto?“ Dooley k nemu natiahol ruku s knihou. „To je fotka, ako sa rodí žriebä. Presne tak to bolo aj minulý víkend. Je to tá najparádnejšia vec, akú som kedy urobil... teda, najlepšia vec. Chcem byť veterinárom. Doktor Owen povedal, že by som ním mohol byť.“

„Samozrejme, že môžeš. Môžeš byť, čím len chceš.“ Vtkročil do izby.

„Predtým som nikdy ničím nechcel byť.“

„Možno si predtým len nevidel žiadne možnosti.“

„Nikdy som nechcel byť kozmonautom ani rockovou hviezdou, ani ničím takým, ako chce byť Buster Austin.“

„To je v poriadku. Načo sa ponáhľať s tým, čím chceš byť?“ Sadol si na posteľ.

„To som si myslel aj ja.“ Dooley sa vrátil ku knihe. Ignoroval ho, ale bolo na ňom vidieť, že je rád, že tam farár je.

„Tak, ako sa má Buster?“ Ešte pred pár mesiacmi boli on a Buster Austin najväčší nepriatelia a Dooley mu stihol dvakrát poriadne naložiť.

„V pohode. Dnes sme si vymenili obеды. Chutí mu tá vaša sekaná, čo robievate. On mi dal svoj salámový chlieb.“